

Đề bài:

Nhân ngày Nhà giáo Việt Nam, em theo mẹ đến chúc mừng thầy cô giáo cũ của mẹ, nay đã nghỉ hưu. Em hãy kể lại cuộc gặp gỡ xúc động đó.

Bài làm

Xa quê hơn mười năm, hôm nay tôi và mẹ lại có dịp trở về quê cũ. Cảnh vật và con người đã đổi thay nhiều quá. Còn hai ngày nữa là đến ngày Nhà giáo Việt Nam. Mẹ tôi bảo:

– Bao năm nay mới về thăm quê, mẹ muốn đến thăm thầy cô cũ của mình. Con có đi với mẹ không?

– Có, con muốn đến thăm thầy giáo cùng mẹ.

Thế là hai mẹ con tôi đến thăm thầy Tú, thầy giáo cũ của mẹ tôi.

Tôi đeo mẹ trên chiếc xe đạp lọc cọc đi trên đường lán. Chóc chóc tôi lại hỏi: “Đến chưa hả mẹ?”. Mẹ tôi cười bảo: “Con lại sốt ruột hơn cả mẹ à?”. Hai mẹ con đều vui vẻ. Vừa đạp xe, tôi vừa nghĩ miên man. Tôi cứ hình dung ra thầy giáo của mẹ chắc là già lụ khụ, chóng gậy vì thầy đã về hưu lâu rồi mà. Đang bị cuốn theo những suy nghĩ ấy, bỗng tôi thấy tay mẹ đập vào lưng tôi. Mẹ nói:

– Đây rồi, dừng xe lại đi con!

Nhà thầy ở một xóm bên sông. Một căn nhà không lớn nhưng nhìn thật xinh xắn. Đẩy cánh cổng, mẹ tôi bước vào trong sân. Mẹ tôi hỏi vọng vào trong nhà:

– Thầy Tú có nhà không ạ?

– Tôi đây. Ai hỏi gì thế?

Một người đàn ông bước ra. Sau một thoáng ngỡ ngàng, mẹ tôi reo lên:

– Thầy, em chào thầy ạ! Thầy còn nhận ra em không?

Thầy nheo nheo đôi mắt sau cặp kính trắng. Sau giây phút ngỡ ngàng, nét mặt thầy tươi tỉnh:

– Nhận ra, nhận ra rồi! Hoa Mai phải không? Chà, thế là đã hơn chục năm rồi còn gì!

Thầy nắm chặt tay mẹ tôi lắc lắc. Thầy quay sang tôi.

– Hà, con mẹ Mai đây hả? Lớn tướng rồi còn gì. Hai mẹ con vào nhà đi!

Tôi chào thầy giáo rồi cùng mẹ vào nhà.

Mẹ tôi lấy ra gói chè và hộp bánh biếu thầy. Thầy nhận và cảm ơn hai mẹ con tới thăm và cho quà. Rồi hai thầy trò, vì lâu ngày không được gặp nhau nên có rất nhiều chuyện để nói. Thầy hỏi thăm các bạn cũ của mẹ tôi giờ đâu, làm gì, cuộc sống hiện tại ra sao. Thầy nhắc lại những kỉ niệm xưa về mẹ tôi hết sức rành rẽ. Tôi lấy làm ngạc nhiên vì sao đã bao năm qua mà trí nhớ của thầy vẫn còn minh mẫn thế. Tôi có cảm tưởng như thầy đang nói về những học sinh hiện nay của mình. Còn mẹ tôi hỏi thăm thầy về tình hình sức khỏe, tình hình cuộc sống. Thầy nói:

– May mà trời vẫn còn thương nên thầy vẫn khỏe mạnh. Thầy có tham gia hoạt động bên Hội người cao tuổi của xã. Thầy cũng thỉnh thoảng viết

bài cho báo tỉnh. Hôm vừa rồi có trường ở huyện bạn tới mời thầy đến nói chuyện về truyền kinh nghiệm học văn cho học sinh. Những buổi như vậy, sao thấy nhớ học trò mình thế. Biết bao kỉ niệm dạy học của thầy lại trở về...

Mẹ tôi lắng nghe như nuốt lấy từng lời y như ngày nào mẹ ngồi trong lớp nghe thầy giảng. Cứ như vậy hai mẹ con tôi nghe thầy nhắc lại chuyện xưa, chuyện nay mãi mà không biết chán.

Tôi vừa nghe chuyện của thầy với mẹ tôi, vừa dán mắt nhìn thầy. Thầy nói chậm rãi, nhẹ nhàng. Giọng của thầy vừa giảng giải lại vừa như tâm sự. Qua những câu chuyện của thầy kể, tôi thấy ở thầy toát lên sự hi sinh hết lòng vì học trò của mình. Thầy có tấm lòng bao dung, độ lượng. Thầy sống không vì danh lợi, biết trọng danh dự. Cuộc sống của thầy thật thanh bạch. Khi gặp mẹ tôi, cô học trò cũ, thầy niềm nở, ân cần, gần gũi như những ngày mẹ tôi còn đang học thầy. Thầy đúng là người mẫu mực, là tấm gương trong nghề dạy học, trong công việc, trong quan hệ không phải chỉ cho mẹ tôi mà còn cả cho tôi noi theo.

Sau gần một giờ thăm thầy, hai mẹ con tôi xin phép thầy ra về, hẹn gặp thầy vào dịp sau khi về thăm quê. Thầy lưu luyến tiễn hai mẹ con tôi ra cổng như tiễn những người thân trong gia đình. Tôi có cảm tưởng thầy không phải chỉ là thầy của mẹ tôi mà còn chính là người ông triu mến, thân thiết của cả tôi nữa.

(Nguyễn Quang Ninh)